

Ο μονάρχης Μακρόν και ο παρακρατικός Ρασπούτιν του βυθίζουν τη Γαλλία σε βαθιά κρίση!

Άλλο ένα γνήσιο τέκνο του νεοφιλελευθερισμού ενάντια στη δημοκρατία

Του Γιώργου Μητραλιά

Τα αποκαλυπτήρια του μακρονικού (παρα)κράτους είναι εντυπωσιακά και βυθίζουν ήδη το καθεστώς Μακρόν και συνάμα τη Γαλλία σε μια κρίση που ίσως δεν έχει προηγούμενο. Φυσικά, δεν είναι μόνον ότι ο “άνθρωπος για όλες τις δουλειές” του προέδρου και Νο 2 του προεδρικού του γραφείου αρεσκόταν να κακοποιεί αγρίως με τα ίδια τα χέρια του νεαρούς διαδηλωτές (που τυχαίνει να ήταν Έλληνες), ούτε ότι ντυνόταν μπάτσος και διηύθυνε τις επιχειρήσεις των γαλλικών MAT. Είναι κυρίως και πριν απ’όλα ότι ο πανταχού παρών 26χρονος Αλεξάντρ Μπεναλλά έκανε όλες αυτές και πολλές άλλες καραμπινάτες παρανομίες ολκής με τις ευλογίες και την κάλυψη του Γάλλου προέδρου καθότι ετύγχανε -τουλάχιστον- ευνοούμενος, κολλητός και μυστικοσύμβουλος του υπεράνω νόμων, ιεραρχιών, θεσμών και λοιπών παραδόσεων της Γαλλικής Δημοκρατίας!(1)

Προς το παρόν, ο συνήθως λαλίστατος κ. Μακρόν που αρέσκεται να συγκρίνεται με τον...Δία, παραμένει εκκωφαντικά σιωπηλός ενώ οι κάθε λογής επιβαρυντικές αποκαλύψεις (βίντεο, φωτογραφίες, μαρτυρίες,...) πέφτουν σαν το χαλάζι, διαψεύδοντας ακαριαία και συνεχώς τα αλλεπάλληλα χονδροειδή ψέμματα των αμήχανων κυβερνητικών αξιωματούχων με τα οποία ο Γάλλος πρόεδρος προσπαθεί απλώς να κερδίσει χρόνο. Στη γαλλική κυβέρνηση επικρατεί πανικός, τα μέχρι χτες φιλο-μακρονικά ΜΜΕ δείχνουν να μην ποντάρουν πια στη μακροήμερευση του "καθεστώτος-Μακρόν" και τα κόμματα της γαλλικής αντιπολίτευσης πυροβολούν ακατάσχετα τον ένοικο των Ηλυσίων προσβλέποντας ίσως ακόμα και στην πρόωρη έξωσή του! Με άλλα λόγια και κατά κοινή ομολογία, **δεν είμαστε ακόμα παρά στην αρχή ενός πολιτικού σεισμού και μιας πρωτόγνωρης θεσμικής κρίσης που κανείς δεν μπορεί να προβλέψει το τέλος της...**



Όμως, τι συνέβη και φτάσαμε, μέσα στο κατακαλόκαιρο, σε αυτό το πελώριο πολιτικό σκάνδαλο με πρωταγωνιστές ένα τυχάρπαστο νεαρό επίδοξο Ρασπούτιν και τον προστάτη του πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας; Πολλά απομένουν

να γίνουν γνωστά και σίγουρα, οι επόμενες βδομάδες επιφυλλάσσουν πάμπολλες ακόμα αποκαλύψεις για το πώς και το γιατί αυτής της σπάνιας υπόθεσης παρακρατικής διολίσθησης μιας από τις αρχαιότερες αστικές δημοκρατίες της Ευρώπης και του κόσμου. Όμως, ορισμένες διαπιστώσεις και γενικεύσεις είναι ήδη δυνατές καθώς βγάζουν μάλιστα μάτια. Και η πρώτη από αυτές είναι ότι **ο κ. Μακρόν έρχεται πια να προστεθεί στους ήδη**

πάμπολλους αυταρχικούς πολιτικούς ηγέτες και αρχηγούς κρατών που διακρίνονται τόσο για τον ναρκισσισμό και την μεγαλομανία τους όσο και για την παντελή έλλειψη ηθικών φραγμών και ενδοιασμών όταν πρόκειται να ποδοπατήσουν τους αδύναμους και να φτωχύνουν τους ήδη πάμφτωχους.

Για να γίνουμε σαφέστεροι, δεν είναι ότι τέτοιου είδους πολιτικοί ηγέτες δεν υπήρχαν άλλοτε ή ότι είναι αποκλειστικότητα μόνον των καιρών μας. Υπήρξαν και μάλιστα πολλοί από αυτούς έμειναν στην ιστορία για τα εγκλήματα και τα άλλα αρνητικά τους “επιτεύγματα”. Αν λοιπόν υπάρχει τώρα κάτι καινούργιο αυτό είναι ο μεγάλος αριθμός των ηγετών αυτού του είδους, το γεγονός ότι αυτοί αυξάνονται συνεχώς και ότι τείνουν να “δημιουργήσουν σχολή” και να γίνουν “μόδα” σε παγκόσμιο επίπεδο. Λοιπόν, απλή σύμπτωση ή μήπως κάτι άλλο, πολύ πιο ανησυχητικό; Ή με πιο απλά λόγια, τι τρέχει και “ξαφνικά” έχουμε γεμίσει από Τραμπ, Ερντογκάν, Ντουτέρτε (Φιλιππίνες) και δεκάδες άλλους αδίστακτους τυράννους και τυραννίσκους που θεωρούν ότι είναι περίπου θεόσταλτοι για να μας αλλάξουν -κυριολεκτικά- τα φώτα;



Ήταν αρχές του χρόνου όταν επιλέγαμε για τίτλο ενός κειμένου μας το σημαδιακό και εύγλωττο **“Το εξάμβλωμα Τραμπ ως ανώτατο στάδιο του πιο θανατερού νεοφιλελευθερισμού”** (2)

Σήμερα, δεν θα είχαμε τον παραμικρό δισταγμό να πούμε ακριβώς το ίδιο και για τον Γάλλο πρόεδρο ή για οποιονδήποτε άλλο όμοιό του απανταχού γης. Τόσο ο “πολύ μεγάλος” Τραμπ και ο “απλός μεγάλος” Μακρόν, όσο και ο “μεσαίος” Ερντογκάν ή ο “μικρός” Ντουτέρτε ξεχωρίζουν για ένα βασικό κοινό τους χαρακτηριστικό: **θεωρούν ότι όλα τους επιτρέπονται και εκτιμούν ότι κανείς δεν μπορεί να τους ελέγξει!** Ταυτόχρονα, πιστεύουν **ακράδαντα ότι τα πάντα, χωρίς καμιά εξαίρεση, αγοράζονται και πωλούνται** και κατά συνέπεια, σέβονται και εξυπηρετούν (με τις

πολιτικές τους) μόνον εκείνους -τους ελάχιστους- που βολεύονται με αυτή την εφιαλτική “πραγματικότητα”.

Φυσικά, δεν είναι τυχαίο ούτε ότι όλα αυτά τα κοινά γνωρίσματά τους είναι και γνωρίσματα του θριαμβεύοντα νεοφιλελευθερισμού, ούτε ότι όλοι αυτοί οι ηγέτες -και οι δεκάδες άλλοι ανερχόμενοι αστέρες της πολιτικής που ακολουθούν τα χνάρια τους σε Ανατολή και Δύση, Βορρά και Νότο- ταυτίζονται και υπηρετούν το νεοφιλελευθερισμό. **Στην πραγματικότητα, είναι όλοι τους γνήσια τέκνα τόσο του νεοφιλελευθερισμού όσο και των καταστροφικών συνεπειών του!** Αδίστακτοι, κυνικοί, μεγαλομανείς και συχνά βίαιοι, ρατσιστές, σεξιστές και ρέποντες προς μια “μοναρχική” και “μυστικοπαθή” θεώρηση της εξουσίας, οι διάφοροι Τραμπ, Μακρόν ή Ερντογκάν είναι, παρά τις όποιες άλλες ιδεολογικές ή θρησκευτικές διαφορές τους, **όλοι τους λίγο ή πολύ “ανισόρροποι” νάρκισσοι που θεωρούν τουλάχιστον περιττούς αν όχι εντελώς άχρηστους τους θεσμούς της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και περιφρονούν ό,τι έχει σχέση με τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις ελευθερίες των “υπηκόων” τους!**



Το συμπέρασμα είναι προφανές... και διπλό: Κατ’αρχή, αυτοί οι ηγέτες είναι εξαιρετικά επικίνδυνοι επειδή, χωρίς κανένα συνειδησιακό πρόβλημα, είναι ικανοί να τινάξουν τα πάντα στον αέρα. Και κατόπιν, για να είναι στοιχειωδώς αποτελεσματική, η

αντιμετωπίσή τους πρέπει να στοχεύσει -ευθύς εξ αρχής- την κοινή μήτρα που τους γέννησε και θα συνεχίσει να τους γεννάει. Πράγμα που σημαίνει ότι είναι τουλάχιστον αφελές να αντιμετωπίζονται είτε ως ...θεοπάλαβοι που χρήζουν ψυχιατρικής περίθαλψης, είτε ως μεμονωμένες “ειδικές περιπτώσεις” που αποτελούν απλές εξαιρέσεις του δημοκρατικού μας κανόνα.

Δυστυχώς, η πραγματικότητα είναι πολύ πιο σύνθετη και τείνει να γίνει εφιαλτική καθώς μάλιστα, με εξαίρεση την Καταλονία και τον αδάμαστο λαό της, οι μαζικές δημοκρατικές και κοινωνικές αντιστάσεις αποτελούν δυσεύρετο αγαθό στη σημερινή πολύπαθη Ευρώπη μας. Όμως, **σφαίρα είναι και γυρίζει και κατακλυσμικά σκάνδαλα σαν κι αυτό του που συγκλονίζει αυτές τις μέρες τη Γαλλία, μπορούν να ανοίξουν ρωγμές στο σύστημα των από πάνω και λεωφόρους δράσης στη κοινωνία των από κάτω.** Στο χέρι όλων μας να επωφεληθούμε...

Σημειώσεις

1. Φυσικά, ο Μπεναλλά δεν ήταν απλός “φρουρός” ή “σωματοφύλακας” του Μακρόν, όπως επιμένουν να μας “πληροφορούν” τα περισσότερα ελληνικά ΜΜΕ, αλλά μάλλον κάτι σαν ...ισχυρός άνδρας του γαλλικού προεδρικού μεγάρου. Το κακό με τα ελληνικά ΜΜΕ έχει παραγίνει καθώς δεν αρκούνται πια να κακοποιούν τις ειδήσεις αλλά φτάνουν εσχάτως να μεταδίδουν εντελώς ψευδείς -δηλαδή κατασκευασμένες- ειδήσεις που είναι διαμετρικά αντίθετες από τις πραγματικές. Όπως π.χ. συνέβη στις 19 Ιουλίου, όταν αντί για την είδηση της ημέρας που ήταν η πανωλεθρία των ισπανικών αρχών που σήμαινε η απόσυρση από την Μαδρίτη του διεθνούς εντάλματος έκδοσης του Καταλανού ηγέτη Κάρλες Πουτσντεμόντ, η ιστοσελίδα [in.gr](http://www.in.gr) μετέδωσε μεγάλη “ανάλυση” της επικείμενης... έκδοσης του Πουτσντεμόντ από τη Γερμανία στην Ισπανία, με τίτλο το κατάπτυστο “Πουτζδεμόντ : Αποσχιστής εκ Γερμανίας”. Και για του λόγου μας το αληθές, ιδού το link αυτής της άθλιας (παρα)πληροφόρησης:

<http://www.in.gr/2018/07/19/world/deutsche-welle/poutzdemont-aposxistis-ek-germanias/>

2. <https://www.contra-xreos.gr/ar-thra/1272-2018-01-06-18-47-32.html>

Πηγή: <http://www.contra-xreos.gr>